Yusufçuğun Çizim Masası

Ebru Mina TOMURCUK

Yusufçuğun Çizim Masası

Ebru Mina TOMURCUK

Pırıl pırıl göletin kıyısında, nilüferlerin yüzdüğü ve sazların rüzgârda fısıldadığı yerde, kanatları parlayan cam gibi bir yusufçuk yaşardı. Her sabah küçük kırmızı atkısını bağlar ve suyun kenarındaki minicik ahşap masasına uçardı. Kahverengi çantasından aldığı kurşun kalemle çevresindeki dünyayı çizmeye başlardı. "Çizim yapmak için ne güzel bir gün," diye mırıldanırdı.

Yusufçuk gördüğü her şeyi çizmeyi severdi. Usulca sallanan uzun yeşil sazları ve saplarına tırmanan parlak böcekleri çizerdi. Büyük, yuvarlak ve koyu yeşil petek gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı. Göletteki dalgacıkları ve yukarıdaki yumuşacık bulutları çizerdi. Her resim, kâğıda aktarılmış küçük bir gölet parçasıydı.

Güneşli bir sabah, mavi kurdeleli hasır şapkalı neşeli bir kurbağa masaya doğru zıplayarak geldi. "Merhaba Yusufçuk! Bugün ne çiziyorsun?" diye sordu, altın rengi gözleri pırıldayarak. Yusufçuk ona minik mor papyonlu bir böceğin çizimini gösterdi. "Çok güzel!" dedi kurbağa. "Sanatını herkesle paylaşmalısın!"

Kurbağanın parlak bir fikri vardı. "Bir gölet sanat sergisi yapalım!" diye haykırdı, hasır şapkasını düzeltirken. "Çizimlerini bütün gölet canlılarının görmesi için sergileyebiliriz." Yusufçuğun kanatları heyecanla titredi. "Sence gerçekten hoşlarına gider mi?" diye sordu. "Eminim gider!" dedi kurbağa, bez çantasını açarken. "Düzenlemene yardım ederim."

Yusufçuk ile kurbağa işe koyuldu. Sergi alanı olarak göletin yakınındaki düz, pürüzsüz bir kayayı seçtiler. Kurbağa oradan oraya zıplayıp karşılaştığı herkesi davet etti. "Gölet sanat gösterisine gelin!" diye seslendi böceklere ve kelebeklere. Yusufçuk da bu özel gün için daha çok çizim yapmak üzere masasına uçtu.

Yusufçuk çizerken daha önce hiç görmediği küçücük ayrıntıları fark etmeye başladı. Bir böceğin parlak zümrüt kabuğundaki ince damarları ve güneş ışığının suyun üzerinde nasıl dans ettiğini gördü. Bir kırıntı taşıyan minicik karıncayı ve bir tırtılın sırtındaki yumuşak tüyleri fark etti. "Çizmek beni daha yakından bakmaya yöneltiyor," diye düşündü.

Kurbağa haberlerle döndü. "Herkes geliyor!" dedi. "Böcekler çok heyecanlı, kelebekler de süslemeye yardım etmek istiyor." Yusufçuk gülümsedi, ama sonra kaşlarını çattı. "Ya çizimlerim yeterince iyi değilse?" diye endişelendi. Kurbağa kanadını usulca okşadı. "Çizimlerin harika, çünkü göletimize ne kadar değer verdiğini gösteriyorlar."

Sergi günü geldi. Kurbağa, örümcek ipeğinden yapılmış ve üzerinde minik harflerle "Gölet Sanat Gösterisi" yazan bir pankart asmıştı. Yusufçuk çizimlerini düz kayanın üzerine yerleştirdi, böcekler süslemek için minik çiçekler getirdi. Kelebekler etrafta uçuşarak manzaraya renk kattı. Herkes gösteriyi özel kılmak için yardım etti.

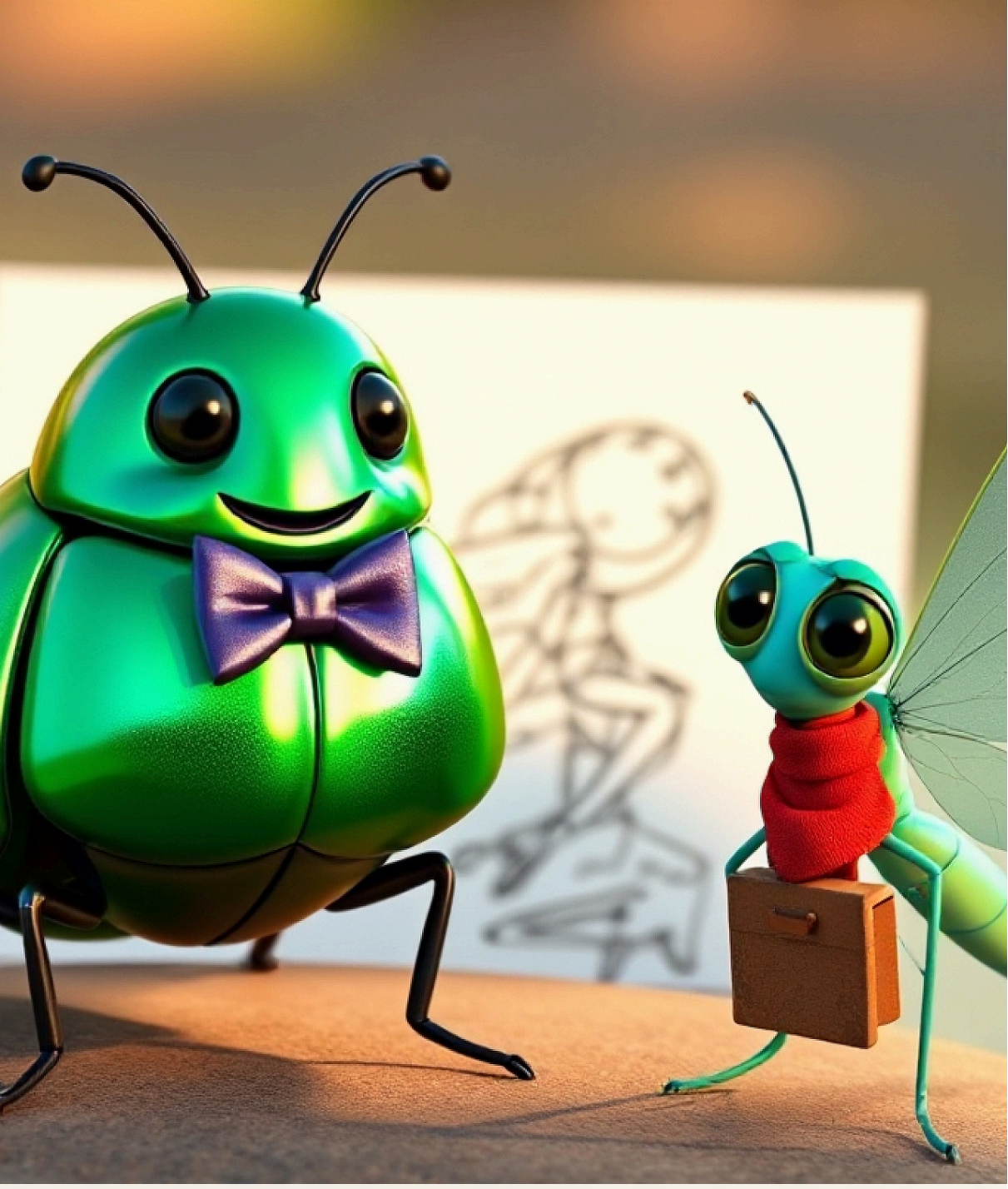

İlk ziyaretçi, mor papyonlu parlak böcekti. Utangaççа kendi resmine yaklaştı. "Beni ne kadar yakışıklı göstermişsin!" dedi, antenleri sevinçle kıpırdayarak. Yusufçuk kızardı. "Sen yakışıklısın," dedi. "Ben sadece gördüğümü çizdim." Böcek gülümsedi ve resmi arkadaşlarına gösterdi.

Daha çok canlı geldi. Kelebekler saz çizimlerine hayran kaldı, karıncalar da kırıntı taşıyan arkadaşlarının resmini inceledi. Kurbağa bir konuktan diğerine zıplayarak herkesin hoş karşılandığından emin oldu. "Gördün mü?" diye fısıldadı yusufçuğa. "Sanat hepimizi bir araya getiriyor." Yusufçuğun yüreği mutlulukla doldu.

Sonra kurbağa herkesin dikkatini çekti. "Yusufçuğumuzun söyleyecek bir şeyi var!" diye duyurdu. Yusufçuk uçarak yükseldi, turkuaz bedeni güneşte parlıyordu. "Eskiden çizim yapmanın sadece bana ait olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi görüyorum ki göletimizi bu kadar güzel yapan küçük şeyleri fark etmeme yardım ediyor. Bunları sizinle paylaşmak ise her şeyi daha da güzelleştiriyor."

Canlılar sevinçle bağırdı. Mor papyonlu böcek öne çıktı. "Çizimlerin kendimi yeni bir gözle görmemi sağladı," dedi. "Kabuğumun bu kadar parlak olduğunu hiç bilmiyordum!" Herkes tatlı tatlı güldü. Yusufçuk, sanatın yalnızca resim yapmakla ilgili olmadığını anladı—dünyayı yepyeni gözlerle görmek ve bu hayranlığı arkadaşlarla paylaşmakla ilgiliydi.

Güneş batmaya başlarken gölet sanat sergisi sona erdi. Yusufçuk boş kayanın üzerine baktı ve gülümsedi. Çizimlerinin çoğunu arkadaşlarına vermişti ve onlar da resimleri evlerine asacaklarına söz vermişlerdi. "Gelecek yıl aynı zamanda?" diye sordu kurbağa. "Kesinlikle," dedi yusufçuk. "Ve gösterecek yeni çizimlerim olacak!"

O günden sonra yusufçuk göletin kenarındaki küçük masasında çizmeye devam etti. Daha da çok küçük ayrıntı fark etti: su üzerinde koşan bir böceğin ayaklarının suda minik çukurlar oluşturması, akşam karanlığında ateş böceklerinin yumuşak ışıltısı. O çizerken kırmızı atkısı esintiyle dalgalanıyordu ve çantası her zaman kurşun kalemlerle doluydu.

Kurbağa sık sık ziyarete gelirdi, bazen çizimleri görmesi için yeni bir arkadaş getirirdi. "Harika bir şey başlattın," dedi bir öğleden sonra. "Artık herkes göleti daha çok fark ediyor." Yusufçuk başını salladı. "Sanat, gözlem yapmayı teşvik eder," dedi. "Çizdiğimizde gerçekten görmeyi öğreniriz." Kurbağa gülümsedi ve hasır şapkasını hafifçe kaldırdı.

Böylece gölet, çevresindeki dünyaya dikkatle bakmayı öğrenmiş canlılarla dolu bir harikalar diyarı olarak kaldı. Yusufçuk çevresindeki güzel doğayı çizmeye devam etti ve her çizim, gölet kenarındaki yaşamı bu kadar özel kılan minik, değerli ayrıntıların bir kutlamasıydı.